

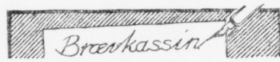
Í DAG

Frá landshúsarhaldinum

Rakstur fiskivinnustovurnar

I fylgiskjalinum til figgjarlógarruppskotis verður m. a. greitt frá, hvussu nógv hesin stovnur kostaði í figgjarárinum 1963/64, og hvussu nógv eigur at verða jattað figgjarárið 1965/66.

Roknskapur 1963/64	Uppskot 1965/66
Tænastumenn	kr. 56.850,14
Skrivstovufólk	„ 32.998,01
Honorarir	„ 2.000,00
Húsaútreiðslur	„ 5.405,76
Skrivstovuhald	„ 3.650,00
Porto, tlf., lýsingar o. t.	„ 12.820,85
Aðrar útreiðslur	„ 5.757,41
Royndir	„ 231,06
kr. 119.715,00	kr. 129.000,00

Breyðkassan
Breyðkassan í blóðinum og aðrastaðni sær ein, at orðini bakkastokkur og bakkastokkur verða nýtt hvørt um annað, tá ið t. d. talað verður um um skip, ið verður sjósett. Hvat av hesum er nú hitt retta?

Lesari.

SVAR: Bæði orðini verða nýtt, og um vit halda okkum til fýroysku orðabókina, verða orðini sett javnt hvørt við annað.

Sosialur

Tá ein vil gerast limur í javnaðarflokkinum, men einki javnaðarfelag er á staðnum, hvat er tá at gera?

Javnaðarfelag.

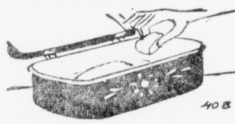
SVAR: Ein kann altíð gerast limur í javnaðarflokkinum bara við at venda sær til flokkin við flokksformanninum P. M. Dam, lögtingsmanni, Tvøroyri.

GOÐ RAÐ TIL HUSMÓÐURINA
Táð finnast ymisk smáráð, ein ikki hugsar so nógv um dagliga,

men sum kortini eru hent og góð at hava í huga. Her eru tvínni tilik smáráð:

Í BREYÐKASSANUM

Um tú ikki keypir breyð hvønn dag, eru tað góð ráð at leggja eitt ókókað epli niður í breyðkassan. Táð ger at breyðið ikki modnar eins og tað ikki tornar ov mikið.

UM AT KÓKA EGG

»At kóka egg« er skeiv málbering. Egg skulu navnliga ikki kóka, men bara »smákóka«, tí longu við 70 hitastigum stívnar eggjahviitt.

Lesið **SOSIALIN!**
Keypið **SOSIALIN!**
Haldið **SOSIALIN!**

»14. september« hevur rættuliga gjørt upp við sitandi landsstýri og meinar, at stýrið rekur »afurhalds- og sambandspolitikk.« Blaðið skrivur m. a. um sjálfstýrissamgonguna:

»Tá tjóðveldisflokkurin fór uppi hina sokallaðu sjálfstýrissamgonguna, tá var tað við góðum treysti, tí funnið var fram til eitt slíkt samgongugrundarlag, at vit kundu hava bestu vónir! Ja, eftir at siga trúðu vit uppá, at byrjað var eitt nýtt søguligt tíðarskeið í Føroya søgu.
Men vit kunnu ikki annað enn kenna okkum vónsviknar, tí tað fráhóðaða systemskiði kom ikki, og nú tykjast sjálvstýrisfundamentalur tingini at vera í ólagi.«

Veitst tú

AT av fremstu monnum »sjálfstýrissamgongu« er m. a. Hákon Djurhuus, lögmaður, Sámuel Petersen, lögtingsmaður, og Kjartan Mohr við tí »hulu hondini« RIDARAR AV DANNEBROG.

AT í USA brúka tey meira hermiskan enn í nokrum øðrum landi í heiminum. Meðalamerikanarin etur 110 kg av hermetisum dósamat um árið; meðan bretar koma teimum næst við bara 54 kg um árið.

AT amerikanski professarin Hartison Trice hevur kannað og fingið prógv fyri, at matur í maganum minskar um nøgdina av tí alkoholi, sum fer út í blóðið; serliga bóff, salat við olju og smør virka forðandi.

AT Paris er fremsti sjónleikarbyúr í heiminum; har verður leikað í umleið 80 sjónleikarhúsum.

AT hvít var sýrgilurin hjá rómverjum og fornöld, men er tað gleðisilurin hjá katolsku kirkjuni.

Oljukamin

Góð brúkt oljukamin ynskist til keyps.
Prentsm. v. á.

Skulu tit brúka bil

persónkoyring ella skúla-koyring, so ringið tlf. 2773.
Alexander Dalfoss

Skála skipasmiðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistøð

Skipasmiðja

Mekaniskur verkstaður

Elektriskar installatiónir

Skipstúgerð

Fiskaútflutningur

Sildaútflutningur

Frystivirki

Matvorbúð

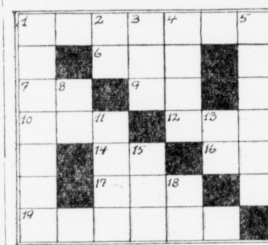
Klædnabúð

Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

KROSSORÐ:

Yvir: 1) myrkur 6) dryppaði 7) fyrr 9) tveir eins 10) heila 12) svar 14) tíðarskeið 16) sum 17) høgtið 19) veksur.

Niður: 1) prentari 2) djórarni 3) árstíð 4) glóðin 5) rekja 9) reim 11) blómarn 13) nokta 15) dreingjanavn 18) dulnevi.

2802

SNAR-vaskað

centrifugerað og turkað

SNAR-vask

Bøgøta 14

Hovdingar hittast!
Mohr — Veerword — Salazar!!!

— Ein eigur ikki at taka tað frá lögmanni, at hann er góður ráðgafi; tað vildi verð smástuldrur!

OL: Tveir bryggjaráðgjafar søtu og drukku öl, men av merkinum hjá einum øðrum bryggjari.

— Hvi drekka tit ikki tykkara eigna öl, spyr ein annar gestur.
— Heldur tú, at vit vilja lukta av öli, tá vit koma afur til arbeiðis, var svarið.

SONN vitan eru sannleikar, sum skulu sigast og sannleikar, sum skulu tígast.

— Nei, góði Hanus, eg havi ikki oyðslað við elektrisitetinum í dag; strúkijarnið havi eg lænt frá Jóhannu!

FYRR vóru öll gláð fyri litið. Nú halda öll, at tað er so litið at vera gláður fyri.

SØKKIÐ BISMARCK!

eftir C. S. FORESTER
umsett hevur MICHEL NIELSEN

XV. OYÐARARNIR LEYPA Á

I tí bóla myrkrinum, hovdu teir seks oyðararnir hjá Vian fimm bretskeir og ein pólskur — sloppið á varðhaldspláss teirra kring Bismarck. Táð var ikki lætt í tí ylandi vindinum og tí ringa sjónum. Teir oyðararnir, sum nærkaðust bakborðs síðu á Bismarck mattu berja seg beint fram móti sjónum. Chefurin og navigatiónsyrmaðurin á brúnni á tí fyrsta oyðaranum, søu illveðrið, tá tað var uppá tað ringasta, meðan sjógvararnir brutu inn yvir gronina, og skúmrókið stóð so tætt um brúnni, at als onki sást framman fyri. »Vit kunnu ikki halda fram á henda hátt«, segði chefurin. »Setið ferðina niður í 18 mil. Vís hesa ferð kundi oyðarin við neyð og deyð berja seg fram móti teimum ræðuliga aidunum, sjáldt um tað var ringt fyri teir menn, sum stóðu á varðhaldi á teim ringastu plassunum. Teir royndu at hyggja út í myrkið, men teir søu onki — ikki tað

minstra sindrið av tí tunga skrokki num hjá Bismarck. Varðhaldsmaðurin á stýriborðs bógvi uppfataði yvirhøvur onki — hvussu nógv hann so striddist — uttan eitt buldrandi myrkrur, eftirfylgt av skúmróki, men tó sá hann bráðliga myrkið frammanfyri stavn verða sundurskrætt av kanóndeli, sum sá út til at koma beint inni honum. Bert fýra sekund aftaná blandaðist tann ylandi vindurin við hvinid av granatum, meðan havið kring oyðaran ostist uppá teir meira upp, tá niðurslógini komu, og í øllum hesum hurlivasanum, merkti hann, hvussu tað rýkti í, tá skrokkin var raktur av granatsplintur. »Bakborð, fimtan stig«, segði chefurin, og beinan vegin dreiddi oyðarin knappliga. Longu aðreðnt hetta var lítið, visti tann hvíti eldurin frá kanónum hjá Bismarck seg aftur, og skotini dundu niður í sjógvin beint framman fyri gronina á oyðaranum. »Væl skotið í hesum myrki-

num.« segði chefurin. »Tað er radarin hjá teimum.« Táð, at oyðarin vendi, hevði fingið hann til at liggja við síðuni móti sjónum, og hann rullaði ræðuliga illa. »Vit royna aftur«, segði chefurin. »Stýriborð, fimtan stig.« Aftur kom kanóndeldurin, men hesa ferð var hann longri og klárari, og ongi niðurslóg komu nærhendis teimum. »Tað var til ein av hinum.« segði navigatiónin. »Tað vóru fimtan tumma kanónirnar hjá teimum.« segði chefurin. »Helst brúka teir teir smærre kanónirnar móti okkum, og teir størri móti hinum.« Oyðarin rendi gronina í sjógvin, og hesa ferð var tað ikki skúm, men veruligir sjógvar, sum rullaðu aftureftir og knústust móti brúnni.

Oyðarin rendi gronina í sjógvin

Hatta kunnu vit ikki klára, segði chefurin. »Tvey stig til bakborð, og stíð ferðina niður til 15 mil. Nøkur sekund eftir lysti kanóndeldurin í aftur, og niðurslógini komu beint við stýriborðs síðu. »Tað

var gott, vit dreiddu.« segði chefurin. »Teir skjøta gott.« »Og vit hava ikki sæð teir enn.« segði navigatiónin. »Teir hava heldur ikki sæð okkum.« var svarið. »Men soleiðis er kríggi nú á dagum.«

Ja, sanniliga var tað »moderna« kríggj. Langt niðri undir dekknum á Bismarck søtu nakrir yvir menn við instrumentborðini í einum rúmi, sum var umgivið av teim um tjúkkastu pansarplátunum. Sjáldt um tað ræðuliga illveðrið var úti, sjáldt um vindurin yldi og smá frá eldleislu hjá radarsysteminum og ein summan frá teimur tóluum. Mitt í rúminum sást tað gulgrona radareyggað, sum tók uppá teir impuls, sum vórðu uppfangað av einari antenu, sum sat uppi í mástrini — 100 fótur longur uppi; tað var hálvmýrkt í rúminum fyri at eygað skilgja kundi siggiast, og hevði tað ikki verið fyri uniformarnar, kundi tað verið nakrir gandakallar úr miðeldini, sum fingust við okkurt dulsmál. Men hatta var ikki tað gamla, veika slagði av gandi, sum gekk út uppá, at fæa ein óvin til at gerast siokan við at stanga niðir í eitt voksbilet av honum, ella ein hálvavegna misveðnað roynd uppá at mana smádejavlar fram úr undirverðini — nei, hesin gundur fekk fleiri túsund tons av

energi til at leypa út úr kanónum hjá Bismarck. Eftir hvat ið hatta eygað sá, mátti tann deyðslúgvaða manningin á Bismarck royna at halda kanónirnar skjótandi, sjáldt um har eisini vóru menn, sum sovnaðu, meðan kanónirnar buldraðu beint inn í oyruni á teimum. Viðhvørt sást eitt stutt ljós og so beint aftaná eitt langt, skerandi ljós, tá ein oyðari skjeyt eina ljósgranat út yvir tað deyðadómða slagskipið fyri at skina yvir tað, sum sólin á alljósum degi. Av og á komu oyðararnir fram sum skuggar, tá teir fingur sær nýggja position, við bliskrandi brotum frá bógnum, uttan tá sjógvararnir froystu inn yvir teir. Sjáldur Lútiens sovnaði, tá hann sat í kontroldruminum og nikkaði í einum stóli, meðan kanónirnar dundu. Ferð eftir ferð leyp hann upp, og at enda rópti hann á ein stabsyvr-mann. »Send eitt telegram til Berlin alt fyri eitt: Vit berjast til seinastu granat. Leingi lívi Føroin.«

Eftir at hava verið úti nakrar tímar koma kontraadmiralir og London aftur til admiralitetið. »Vian sær framvegis Bismarck.« segði ein yvirmaður. »Hvussu eru veður-tíðindini?« »Ongin broyting, sir. Vindmæti átta. Vestanvindur. Ringur sjógvur, lag skýhædd og ringt sýni.« »King George V man tó fara at finna hann, tá tíðin kemur.«

(Frænhald.)